

At rejse er at leve

”ROM! Det var den 18de October, midt paa Dagen jeg kom til Rom, den By af alle Byer i Verden, hvor jeg snart følte mig som fød og hjemme.”

Melissa lænede sig tilbage i sædet og smagte lidt på ordene, mens hun lod blikket vandre fra bogens sider gennem togets vindue ud mod landskabet og horisonten. ”Man kan da fornemme, at han har fået sin sjæl med sig på den tur!”, tænkte hun. Gad vide, hvor lang tid H.C. Andersen havde brugt på at komme til Rom, og hvilke besværligheder han havde måttet overvinde under rejsen ned gennem Europa! Dengang, da befordringsmidler stadig var hestetrukne, hvor der skulle købes fremmed valuta i én uendelighed til et hav af overnatninger og måltider, og hvor der stadig var 150 år, til Schengen-aftalen skulle se dagens lys og grænsekontrollen forsvinde! For hendes eget vedkommende var det mindre end en halv dag siden, hun havde sat sig i det komfortable tog i Lyon, og nu var hun kun et stenkast fra nye eventyr – i Torino. Hvor heldig kunne man være at leve i en tid, hvor verden var så lille og mulighederne for at komme ud i den og lære dens mennesker og landskaber at kende så store! Gennem en ven havde hun hørt om DiscoverEU og skyndt sig at søge – og stor var hendes glæde, da hun slap igennem nåleøjet og modtog et rejsekort til kulturruten! Og da det ovenikøbet viste sig, at Hilke, hendes tyske penneveninde fra folkeskolen, ville være i Norditalien omtrent samtidig og tilmed foreslog en fælles afstikker til Rom, som nemt og hurtigt ville kunne nås med højhastighedstog, kunne tiden kun gå for langsomt! De havde rejst sammen tidligere og supplerede hinanden fint. Selv havde hun godt styr på program og facts, mens hendes veninde var spontan og udfarende. ”Det er store ord! Den by og dens mennesker har virkelig haft tag i ham”, konstaterede Hilke, da venindernes samtale nogle dage senere faldt på digterens selvbiografi, mens deres tog buldrede af sted mod den evige stad med 250 km/t. ”Han elskede at rejse trods al besværet”, svarede Melissa. ”Og mødte verden med nysgerrighed og med hjertet og sanserne åbne”. ”Det dér citat ”At rejse er at leve” – er det ikke også ham, der er ophavsmand til det?”, spurgte Hilke. ”Jo, det er!”, svarede Melissa, og Hilke fortsatte: ”Det kender vi godt i Tyskland! Lad det også være vores motto! Så kan det ikke gå helt galt – hverken i Rom eller andre steder! Og for resten: Hvor var det skønt, det kunne lade sig gøre at rejse sammen igen!”